

Tal av den Ryska federationens president Vladimir Putin

Kreml, Moskva 21 februari, 2022

Introduktion

Huvudsyftet med Putins timslånga TV-tal den 21 februari 2022 var att tillkännage och motivera beslutet att förklara de separatistkontrollerade delarna av Donetsk och Luhansk som självständiga stater.¹

I talet redogör Putin för sin syn på Rysslands och Ukrainas historia, enligt vilken Ukraina var ett urgammalt ryskt territorium och att det moderna Ukraina skapats av bolsjevikerna, som alltså bär skulden till dess existens.²

Enligt Putin florerar nynazismen i Ukraina, som blivit en amerikansk koloni styrd av en marionettegering. Ryssland står inför ett överhängande hot, där USA och Nato strävar efter att isolera och militärt omringa Ryssland och därför vill ansluta Ukraina och Georgien till Nato. Men på denna punkt befinner sig Putin på hal is, eftersom Nato inte hade uppvisat någon större entusiasm till detta (flera länder var helt emot). Och om Putin ville försvaga Nato så fick den kommande attacken på Ukraina motsatt effekt: Nato-utvidgning (Finlands och Sveriges Nato-ansökningar) och kraftig europeisk upprustning.

I anslutning till talet slöts ett avtal som gav Ryssland rätt upprätta militärbaser i området och samma kväll gavs order om att skicka ”fredsbevarande styrkor” till utbrytarregionerna. I efterhand står det klart att detta var ett led i förberedelserna för invasionen av Ukraina.³

Tre dagar senare, på morgonen 24 februari, höll Putin ett nytt tal där han kungjorde att han beordrat ”en militär specialinsats” i Ukraina med målsättningen att ”demilitarisera och avnazifiera Ukraina”.⁴

Lästips

[Vart går Ryssland? Olycksbådande ideologiska tendenser](#) (3 artiklar)

Timofej Sergejtsev: [En rysk plan för folkmord på Ukrainas folk](#)

[Om Ukrainakrisen – januari 2022.](#)

[Om Ukrainakrisen – februari 2022](#) (internationell vänsterpress).

[Vänsterpress om Ukraina-krisen – slutet av februari 2022.](#)

Benny Andersson: [I tsarernas fotspår. Den ryska imperialismen vaknar på nytt](#) (maj 2022)

Z M Kowalewski: [Erövringen av Ukraina och den ryska imperialismens historia](#) (juni 2022)

Nicolas Werth: [Om Putins Ryssland och Ukraina](#) (förf. fransk historiker)

Slavoj Žižek: [Ukraina och det tredje världskriget.](#) (mars 2022)

Martin F

¹ Detta rapporterades bl a i SVT: [Putin erkänner ukrainska rebellområdenas självständighet](#) (SVT)

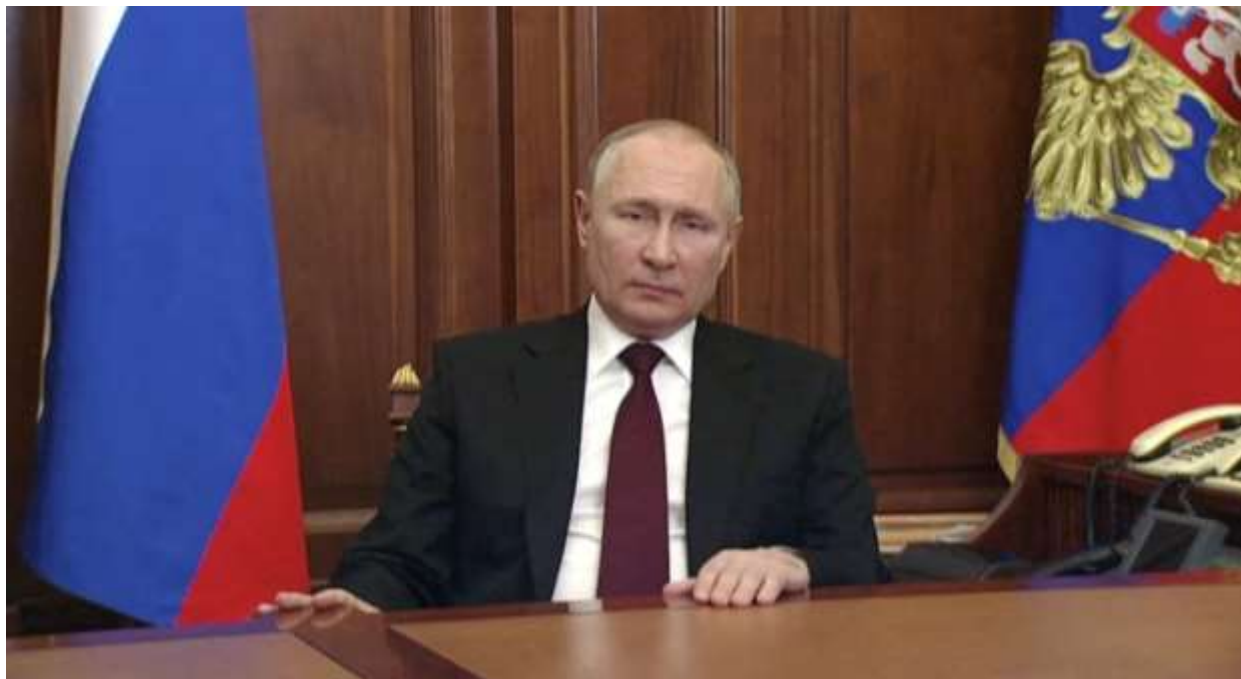
Putin ska på förhand ha informerat den franske presidenten Emmanuel Macron och den tyske förbundskanslern Olaf Scholz om beslutet. Dessa påstås ha protesterat och hävdade att det kränkte Ukrainas suveränitet och var ett brott mot internationell rätt.

² Att Putin anser att Ukraina egentligen hör till Ryssland har han framfört i många olika sammanhang. I ett tal i Kiev i juli 2013 sade han t ex att ryssar och ukrainare var ”ett gemensamt folk” som bara separerats från varandra av ”historiska omständigheter”. Och i en känd artikel från juli 2021, där han diskuterar frågan närmare, inleder han med att klargöra att han vid flera tillfällen framfört uppfattningen ”att ryssar och ukrainare är ett folk”: [Om den historiska enheten mellan ryssar och ukrainare.](#)

³ Se [Trupper i natt efter ödestal och uppvisning i TV](#) (Aftonbladet 22 februari)

⁴ Se [Putins tal 24 februari om specialoperationen](#) och kommentarer till detta: [Putin i tal: ”Militär operation inledd”](#) (Aftonbladet 24 februari 2022) och [Putin har beordrat militär operation i Ukraina](#) (SVT 24 februari)

Putins tal

Fotot från videon med Putins tal.

Medborgare i Ryssland, vänner,

Mitt tal rör händelserna i Ukraina och varför detta är så viktigt för oss, för Ryssland. Mitt budskap riktas naturligtvis också till våra landsmän i Ukraina.

Frågan är mycket allvarlig och måste diskuteras ingående.

Situationen i Donbas har nått ett kritiskt, akut läge. Jag talar till er direkt idag, inte enbart för att förklara vad som sker, utan också för att informera er om de beslut som fattats samt om eventuella ytterligare steg.

Jag vill återigen betona att Ukraina inte enbart är ett grannland för oss. Det är en omistlig del av vår egen historia, kultur och andliga rum. De är våra kamrater, de som står oss närmast – inte enbart kollegor, vänner och människor som en gång arbetade tillsammans, utan även släktingar, människor sammanbundna med blod, av släktband.

Sedan urminnes tider har människorna som lever i sydvästra delen av det som historiskt sett varit ryskt land kallat sig ryssar och ortodoxa kristna. Så var fallet före 1600-talet, när en del av detta territorium återförenades med den ryska staten, och efteråt.

Det tycks som vi alla, i allmänhet, känner till dessa fakta, att de är allmänt kända. Det är trots detta nödvändigt att säga åtminstone några ord om denna frågas historia för att kunna förstå vad som sker idag, för att förklara motiven bakom Rysslands agerande och vad vi vill uppnå.

Jag inleder med att konstatera att det moderna Ukraina helt och hållet skapades av Ryssland, eller rättare sagt av bolsjevikerna, det kommunistiska Ryssland. Denna process började praktiskt taget direkt efter den ryska revolutionen 1917 och Lenin och hans medarbetare gjorde det på ett sätt som var extremt hårt för Ryssland – genom att separera, skära bort vad som historiskt sett är ryskt jord. Ingen frågade de miljoner människor som bodde där om vad de tyckte.

Därpå, både före och efter det stora patriotiska kriget, inkorporerade Stalin och överförde till Ukraina en del mark som tidigare tillhört Polen, Rumänien och Ungern. Samtidigt gav han en del av det som traditionellt varit tysk mark som kompensation till Polen och 1954 tog

Chrusjtjov av någon anledning bort Krim från Ryssland och gav det till Ukraina. I själva verket var det så som dagens Ukraina bildades.

Men nu vill jag rikta uppmärksamheten mot Sovjetunionens första period efter bildandet. Jag tror detta är mycket viktigt för oss. Jag måste närma mig frågan från avstånd, så att säga.

Jag påminner er om att efter oktoberrevolutionen 1917 och det efterföljande inbördeskriget började bolsjevikerna skapa en ny stat. De hade ganska stora meningsskiljaktigheter sinsemellan på denna punkt. Under 1922 var Stalin både det ryska kommunistpartiets (bolsjeviker) generalsekreterare och folkkommissarie för etniska frågor.⁵ Han föreslog att landet skulle byggas längs autonoma principer det vill säga ge republikerna – de framtida administrativa och territoriella enheterna – bred makt då de gick med i en enad stat.

Lenin kritiserade hans plan och föreslog att man skulle göra eftergifter åt nationalisterna som han vid den tiden kallade ”oberoende”. Lenins idéer om vad som i huvudsak var ett konfederativt statsarrangemang och en paroll om nationernas självbestämmanderätt, ända fram till utträde, lades in i Sovjetstatens grundvalar. Till en början bekräftades de i Förklaringen om skapandet av för Sovjetunionens 1922 och fastställdes därpå, efter Lenins död, i Sovjetunionens konstitution 1924.

Detta väcker omedelbart många frågor. Den första är egentligen huvudfrågan: Varför var det nödvändigt att blidka nationalisterna, att tillfredsställa de ständigt växande nationalistiska ambitionerna i utkanten av det tidigare imperiet? Vad var det för mening med att överföra enorma territorier till de nya, ofta godtyckligt bildade administrativa enheterna – unionens republiker – som inte hade något med dem att göra? Låt mig upprepa att dessa territorier överläts tillsammans med befolkningen från det som historiskt var Ryssland.

Dessutom fick dessa administrativa enheter de facto status och form som nationalstater. Detta väcker en annan fråga: Varför var det nödvändigt att ge sådana generösa gåvor, bortom de ivrigaste nationalisternas drömmar och, utöver detta, ge republikerna rätten att villkorlöst utträda ur den enade staten?

Vid första anblicken verkar detta helt obegripligt, till och med galet. Men endast vid första anblicken. Det finns en förklaring. Efter revolutionen var bolsjevikernas huvudmål att till varje pris stanna kvar vid makten, absolut till varje pris. De gjorde allt detta av en anledning: accepterade de förödmjukande villkoren i Brest-Litovsk-fördraget, även om den militära och ekonomiska situationen i kaiserns Tyskland och dess allierade var dramatisk och det första världskrigets resultat var givet, och tillfredsställde alla krav och önskemål från nationalisterna inom landet.

När det gäller Rysslands och dess folks historiska öde utgjorde Lenins principer om statens utveckling inte enbart ett misstag; de var värre än ett misstag, som man brukar säga. Detta blev uppenbart efter Sovjetunionens upplösning 1991.

Vi kan naturligtvis inte ändra på tidigare händelser, men vi måste åtminstone medge dem öppet och ärligt utan några reservationer och politiska utspel. Personligen kan jag tillägga att inga politiska faktorer, hur imponerande eller fördelaktiga de kan tyckas vara vid en viss tidpunkt, kan eller får användas som grundprincip för en stat.

Jag försöker inte lägga skulden på någon. Situationen i landet på den tiden, både före och efter inbördeskriget, var extremt komplicerad; den var kritisk. Det enda jag önskar säga idag är att det var exakt så det var. Det är ett historiskt faktum. Som jag redan sagt är Sovjet-Ukraina resultatet av bolsjevikernas politik och kan med rätta därför kallas ”Vladimir Lenins Ukraina”. Han var dess skapare och arkitekt. Detta bekräftas helt av arkivdokument, inklusive Lenins hårda instruktioner vad gäller Donbas som faktiskt påtvingades Ukraina. Och idag har

⁵ Posten kallades Folkkommissarie för nationalitetsfrågor.

den ”otacksamma avkomman” förstört Lenin-monument i Ukraina. De kallar det avkommunisering.

Vill ni ha avkommunisering? Mycket bra, det passar oss väldigt bra. Men varför stanna halvvägs? Vi är redo att visa vad verklig avkommunisering skulle innebära för Ukraina.

Om vi går bakåt i historien skulle jag vilja upprepa att Sovjetunionen grundades på det tidigare ryska imperiets plats 1922. Men praktiken visade genast att det var omöjligt att bevara eller styra ett sådant enormt och komplicerat territorium på grundval av de formlösa principer som utgjorde en konfederation. De var långt ifrån verkligheten och de historiska traditionerna.

Det är logiskt att den röda terrorn och en snabb glidning in i Stalins diktatur, den kommunistiska ideologins dominans och det kommunistiska partiets maktmonopol, förstatliganden och den planerade ekonomin – att allt detta förvandlade de formellt deklarerade men ineffektiva regeringsprinciperna bara till en deklaration. I själva verket hade unionens republiker inga suveräna rättigheter alls. Det praktiska resultatet blev en starkt centraliserad och absolut enhetlig stat.

Faktum är att det som Stalin genomförde till fullo var inte Lenins utan sina egna regeringsprinciper. Men han genomförde inte de relevanta förändringarna i de väsentliga dokumenten, konstitutionen, och han reviderade inte formellt Lenins principer som låg bakom Sovjetunionen. Det tycktes inte behövas för allt tycktes fungera bra under den totalitära regimen förhållanden och utifrån tycktes det vara underbart, attraktivt och till och med superdemokratiskt.

Ändå är det mycket beklagligt att vår stats grundläggande och formellt rättsliga grunder inte snabbt rensades från de avskyvärda och utopiska fantasier som revolutionen inspirerade och som är absolut destruktiva för varje normal stat. Som så ofta har hänt i vårt land tidigare, tänkte ingen på framtiden.

Det verkar som om kommunistpartiets ledare var övertygade om att de hade skapat ett stabilt regeringssystem och att deras politik hade löst den nationella frågan för gott. Men förfälskningar, missuppfattningar och manipulering av den allmänna opinionen har ett högt pris. Virus av nationalistiska ambitioner finns fortfarande kvar, och den mina som lades i det inledande skedet för att krossa statens immunitet mot nationalismens sjukdom tickade på. Som jag redan har sagt var minan rätten till avskiljande från Sovjetunionen.

I mitten av 1980-talet förvärrade de ökande socioekonomiska problemen och planekonomins uppenbara kris den etniska frågan, som i huvudsak inte byggde på några förväntningar eller ouppfyllda drömmar hos de sovjetiska folken utan främst på de lokala eliternas växande aptit.

Men istället för att analysera situationen, vidta lämpliga åtgärder, först och främst inom ekonomin, och gradvis omvandla det politiska systemet och regeringen på ett genomtänkt och balanserat sätt, ägnade sig kommunistpartiets ledning endast åt öppet dubbelspel om att återuppliva den leninistiska principen om nationellt självbestämmande.

Under maktkampen inom själva kommunistpartiet började dessutom var och en av de olika sidorna, i ett försök att utöka sin stödbas, tanklöst att uppvigla och uppmuntra nationalistiska känslor, manipulera dem och lova sina potentiella anhängare vad de önskade. Mot bakgrund av den ytliga och populistiska retoriken om demokrati och en ljus framtid baserad antingen på en marknads- eller planekonomi, men mitt i en verklig utarmning av människor och utbredd brist, tänkte ingen av maktavarna på de oundvikliga tragiska konsekvenserna för landet.

Därefter fortsatte de helt och hållet på samma spår som de hade slagit in på när Sovjetunionen bildades och gav efter för ambitionerna hos de nationalistiska eliterna inom det egna partiet. Men när de gjorde det glömde de bort att SUKP inte längre – tack och lov – hade verktyg för

att behålla makten och själva landet, verktyg som statsterror och en diktatur av stalinistisk typ, och att partiets notoriska vägledande roll försvann spårlöst, som en morgondimma, mitt framför deras ögon.

Och sedan godkände SUKP:s centralkommitté vid sitt plenarmöte i september 1989 ett verkligt ödesdigert dokument, nämligen partiets så kallade etniska politik under moderna förhållanden, SUKP:s plattform. Det innehöll följande bestämmelser, jag citerar: ”Republikerna i Sovjetunionen skall ha alla de rättigheter som är lämpliga för deras status som suveräna socialistiska stater”.

Nästa punkt: ”De högsta representativa maktorganen i Sovjetrepublikerna kan ifrågasätta och avbryta tillämpningen av Sovjetregeringens resolutioner och direktiv på sitt territorium”.

Och slutligen: ”Varje republik inom Sovjetunionen ska ha ett eget medborgarskap som ska gälla alla dess innevånare”.

Vad som inte är klargjort är vad dessa formuleringar och beslut skulle leda till?

Det är inte rätt tid eller plats att gå in på frågor som rör statlig eller konstitutionell lagstiftning eller att definiera begreppet medborgarskap. Men man kan fråga sig varför det var nödvändigt att skaka om landet ännu mer i denna redan komplicerade situation. Fakta kvarstår.

Redan två år före Sovjetunionens sammanbrott var dess öde faktiskt förutbestämt. Det är nu som radikaler och nationalister, inklusive och främst de i Ukraina, tar åt sig äran av att ha uppnått självständighet. Som vi kan se är detta helt fel. Upplösningen av vårt enade land orsakades av historiska, strategiska misstag från bolsjevikledarnas och SUKP-ledningens sida, misstag som begicks vid olika tidpunkter i statsbildningen och i den ekonomiska och etniska politiken. Det historiska Rysslands sammanbrott, känt som Sovjetunionen, ligger på deras samvete.

Trots alla dessa orättvisor, lögner och rena plundringar av Ryssland var det vårt folk som accepterade den nya geopolitiska verklighet som tog form efter Sovjetunionens upplösning och erkände de nya oberoende staterna. Ryssland erkände inte bara dessa länder utan hjälpte också sina OSS-partner, trots att landet självt befann sig i en mycket svår situation. Detta inkluderade våra ukrainska kolleger, som vände sig till oss för ekonomiskt stöd många gånger från det ögonblick då de förklarade sig självständiga. Vårt land gav detta stöd samtidigt som det respekterade Ukrainas värdighet och suveränitet.

Enligt expertbedömningar, som bekräftas av en enkel beräkning av våra energipriser, uppgick de subventionerade lån som Ryssland gav Ukraina tillsammans med ekonomiska och handelsmässiga förmåner, till den totala vinsten för den ukrainska budgeten under perioden 1991-2013 till 250 miljarder dollar.

Men det var mer än så. I slutet av 1991 hade Sovjetunionen skulder på omkring 100 miljarder dollar till andra länder och internationella fonder. Till en början fanns det en idé om att alla före detta sovjetrepubliker skulle betala tillbaka dessa lån tillsammans, i en anda av solidaritet och i proportion till sin ekonomiska potential. Ryssland åtog sig dock att betala tillbaka alla sovjetiska skulder och höll sitt löfte genom att slutföra processen 2017.

I utbyte mot detta måste de nya självständiga staterna överlämna en del av Sovjets utländska tillgångar till Ryssland. Ett avtal om detta slöts med Ukraina i december 1994. Kiev ratificerade dock inte dessa avtal och vägrade senare helt enkelt att uppfylla dem genom att ställa krav på en andel av diamantskatten, guldreserverna samt f.d. Sovjetunionens egendom och andra tillgångar utomlands.

Trots alla dessa utmaningar har Ryssland dock alltid samarbetat med Ukraina på ett öppet och ärligt sätt och, som jag redan har sagt, med respekt för landets intressen. Vi har utvecklat våra förbindelser på flera områden. Under 2011 översteg den bilaterala handeln 50 miljarder

dollar. Låt mig notera att under 2019, det vill säga före pandemin, låg Ukrainas handel med alla EU-länder tillsammans under denna indikator.

Samtidigt var det slående hur de ukrainska myndigheterna alltid föredrog att hantera Ryssland på ett sätt som säkerställde att de åtnjuter alla rättigheter och privilegier samtidigt som de är fria från alla förpliktelser.

Tjänstemännen i Kiev ersatte partnerskapet med en parasitär attityd och agerade ibland på ett extremt fräckt sätt. Det räcker med att påminna om den ständiga utpressningen om energitransporter och det faktum att de bokstavligen stal gas.

Jag kan tillägga att Kiev försökte använda dialogen med Ryssland som ett förhandlingsobjekt i sina förbindelser med väst och använde hotet om närmare förbindelser med Ryssland för att utpressa väst för att säkra preferenser genom att hävda att Ryssland annars skulle få ett större inflytande i Ukraina.

Samtidigt började de ukrainska myndigheterna – jag vill betona detta – att bygga sin statsbildning på förnekandet av allt som förenade oss och försökte förvränga mentaliteten och det historiska minnet hos miljontals människor, hos hela generationer som levde i Ukraina. Det är inte förvånande att det ukrainska samhället ställdes inför en framväxande högerextrem nationalism, som snabbt utvecklades till aggressiv rysskräck och nynazism. Detta resulterade i att ukrainska nationalisterna och nynazisterna deltog i terroristgrupper i Nordkaukasien och i de alltmer högljudda territoriella kraven på Ryssland.

I detta spelade externa krafter en roll som använde sig av ett förgrenat nätverk av icke-statliga organisationer och specialtjänster för att vårda sina klienter i Ukraina och för att föra deras representanter till de styrande posterna.

Det bör noteras att Ukraina faktiskt aldrig har haft stabila traditioner av verklig statsbildning. Därför valde man 1991 att tanklöst efterlikna utländska modeller som inte har något samband med historien eller den ukrainska verkligheten. De politiska regeringsinstitutionerna anpassades många gånger till de snabbt växande klanerna och deras egennyttiga intressen, som inte hade något att göra med det ukrainska folkets intressen.

Det så kallade proväsliga civilisatoriska val som gjorts av de oligarkiska ukrainska myndigheterna syftade inte och syftar inte till att skapa bättre villkor för människors välbefinnande, utan till att behålla de miljard dollar som oligarkerna har stulit från ukrainarna och som de har på sina konton i västerländska banker, samtidigt som de vördnadsfullt tillmötesgår Rysslands geopolitiska rivaler.

Vissa industri- och finansgrupper och de partier och politiker som står på deras lönelista förlitade sig redan från början på nationalisterna och radikalerna. Andra hävdade att de var för goda förbindelser med Ryssland och kulturell och språklig mångfald och kom till makten med hjälp av sina medborgare som uppriktigt stödde deras uttalade strävanden, däribland miljontals människor i de sydöstra regionerna. Men efter att ha fått de positioner som de eftertraktade förrådde dessa personer omedelbart sina väljare genom att backa från sina vallöften och i stället föra en politik som förestavades av radikalerna och ibland till och med förfölja sina tidigare allierade – de offentliga organisationer som stödde tvåspråkighet och samarbete med Ryssland. Dessa personer utnyttjade det faktum att deras väljare till största delen var laglydiga medborgare med moderata åsikter som litade på myndigheterna och att de, till skillnad från de radikala, inte skulle agera aggressivt eller använda sig av olagliga instrument.

Samtidigt blev de radikala allt fräckare i sina aktioner och ställde fler krav för varje år. De fann det lätt att tvinga sin vilja på de svaga myndigheterna, som var infekterade av nationalismens och korrruptionens virus och som på ett konstfullt sätt ersatte folkets verkliga kulturella, ekonomiska och sociala intressen och Ukrainas verkliga suveränitet med olika etniska spekulationer och formella etniska attribut.

En stabil statsbildning har aldrig utvecklats i Ukraina; dess valförfaranden och andra politiska förfaranden tjänar bara som en täckmantel, en skärm för omfördelning av makt och egendom mellan olika oligarkiska klaner.

Korruption, som verkligen är en utmaning och ett problem för många länder, inklusive Ryssland, har gått utöver det vanliga i Ukraina. Den har bokstavligen genomsyrat och fränt på den ukrainska staten, hela systemet och alla grenar av makten.

Radikala nationalisterna drog nytta av det berättigade missnöjet bland allmänheten och inledde Majdan-protesterna och trappade upp det till en statskupp 2014. De fick också direkt stöd från utländska stater. Enligt uppgifter tillhandahöll den amerikanska ambassaden 1 miljon dollar per dag för att stödja det så kallade protestlägret på Självständighetstorget i Kiev. Dessutom överfördes stora belopp fräckt nog direkt till oppositionsledarnas bankkonton, tiotals miljoner dollar. Men de människor som faktiskt drabbades, familjerna till dem som dog i de sammandrabbningar som provocerades fram på gator och torg i Kiev och andra städer, hur mycket fick de i slutändan? Det är bättre att inte fråga.

De nationalisterna som har tagit makten har utlöst en förföljelse, en verklig terrorkampanj mot dem som motsatte sig deras konstitutionella åtgärder. Politiker, journalister och offentliga aktivister trakasserades och förödmjukades offentligt. En våg av våld svepte över ukrainska städer, inklusive en rad uppmärksammade och ostraffade mord. Man ryser vid minnet av den fruktansvärda tragedin i Odessa, där fredliga demonstranter mördades brutalt och brändes levande i fackföreningarnas hus.⁶ De brottslingar som begick dessa grymheter har aldrig straffats, och ingen letar ens efter dem. Men vi känner till deras namn och vi kommer att göra allt för att straffa dem, hitta dem och ställa dem inför rätta.

Majdan förde inte Ukraina närmare demokrati och framsteg. Efter att ha genomfört en statskupp ledde nationalisterna och de politiska krafter som stödde dem Ukraina in i en återvändsgränd och drev landet in i inbördeskrigets avgrund. Åtta år senare är landet splittrat. Ukraina kämpar med en akut socioekonomisk kris.

Enligt internationella organisationer var nästan 6 miljoner ukrainare – jag betonar – omkring 15 procent, inte av arbetsstyrkan utan av hela landets befolkning, tvungna att åka utomlands för att hitta arbete under 2019. De flesta av dem utför småjobb. Följande faktum är också avslöjande: Sedan 2020 har över 60 000 läkare och annan hälso- och sjukvårdspersonal lämnat landet på grund av pandemin.

Sedan 2014 har vattenräkningarna ökat med nästan en tredjedel, energiräkningarna har ökat flera gånger och gaspriset för hushållen har ökat flera dussin gånger. Många människor har helt enkelt inte råd att betala för allmännyttiga tjänster. De kämpar bokstavligen för att överleva.

Vad hände? Varför händer allt detta? Svaret är uppenbart. De spenderade och förskingrade arvet från inte bara sovjettiden utan även från det ryska imperiet. De förlorade tiotusentals, hundratusentals arbetstillfällen som gjorde det möjligt för människor att tjäna en stadig inkomst och generera skatteintäkter, bland annat tack vare ett nära samarbete med Ryssland. Sektorer som maskintillverkning, instrumentteknik, elektronik, fartygs- och flygplans-tillverkning har undergrävt eller helt förstörts. Det fanns dock en tid då inte bara Ukraina utan hela Sovjetunionen var stolt över dessa företag.

År 2021 upphörde Svarta havets skeppsvarv i Nikolajev [ukrainska: Mykolaïv] med sin verksamhet. Dess första kajer går tillbaka till Katarina den stora. Antonov, den berömda tillverkaren, har inte tillverkat ett enda kommersiellt flygplan sedan 2016, medan Juzjmasj, en

⁶ Denna skedde i maj 2014. Detaljer om detta, se https://sv.wikipedia.org/wiki/Branden_i_fackföreningsbyggnaden_i_Odessa_2014

fabrik som specialiserat sig på raket- och rymdtröstning, är nära konkurs. Stålverket Kremetjuk befinner sig i en liknande situation. Denna sorgliga lista fortsätter och fortsätter.

När det gäller gastransportsystemet byggdes det upp i sin helhet av Sovjetunionen, och det har nu försämrats i en sådan utsträckning att användningen av det skapar stora risker och medför höga kostnader för miljön.

Denna situation väcker frågan: fattigdom, brist på möjligheter och förlorad industriell och teknisk potential – är detta det pro-västliga civilisationsval som de har använt i många år för att lura miljontals människor med löften om himmelska betesmarker?

Allt detta ledde till en ukrainsk ekonomi i spillror och en regelrätt plundring av landets medborgare, samtidigt som Ukraina självt ställdes under extern kontroll, som inte bara styrdes från västvärldens huvudstäder utan också på plats, som man brukar säga, genom ett helt nätverk av utländska rådgivare, icke-statliga organisationer och andra institutioner som finns i Ukraina. De har en direkt inverkan på alla viktiga utnämningar och avskedanden och på alla grenar av makten på alla nivåer, från centralregeringen ner till kommunerna, liksom på statliga företag och bolag, däribland Naftogaz, Ukrenergo, Ukrainas järnvägar, Ukroboronprom, Ukrposjta och Ukrainas hamnmyndighet.

Det finns inget oberoende rättsväsende i Ukraina. På västvärldens begäran har myndigheterna i Kiev delegerat den prioriterade rätten att välja ut ledamöter till de högsta rättsliga organen, justitierådet och kommissionen för höga kvalifikationer för domare, till internationella organisationer.

Dessutom kontrollerar USA direkt den nationella byrån för förebyggande av korruption, den nationella byrån för korruptionsbekämpning, den specialiserade åklagarmyndigheten för korruptionsbekämpning och den höga domstolen för korruptionsbekämpning. Allt detta sker under den ädla förevändningen att stärka insatserna mot korruption. Okej, men var är resultaten? Korruptionen blomstrar som aldrig förr.

Är det ukrainska folket medvetet om att det är på detta sätt som deras land styrs? Inser de att deras land har förvandlats till inte bara ett politiskt eller ekonomiskt protektorat, utan att det har reducerats till en koloni med en marionettregim? Staten privatiserades. Som ett resultat av detta agerar regeringen, som kallar sig ”patrioternas makt”, inte längre nationellt och driver konsekvent Ukraina mot att förlora sin suveränitet.

Politiken att utrota det ryska språket och den ryska kulturen och främja assimilering fortsätter. Verchovna Rada⁷ har genererat ett stadigt flöde av diskriminerande lagförslag, och lagen om den så kallade ursprungsbefolkningen har redan trätt i kraft. Människor som identifierar sig som ryssar och vill bevara sin identitet, sitt språk och sin kultur får nu signalen att de inte är önskvärda i Ukraina.

Enligt lagarna om utbildning och det ukrainska språket som statsspråk har det ryska språket ingen plats i skolor eller offentliga utrymmen, inte ens i vanliga affärer.⁸ Lagen om den så kallade granskningen av tjänstemän och rensningen av deras led skapade en väg för att hantera oönskade statstjänstemän.

Det finns fler och fler lagar som gör det möjligt för Ukrainas militär och brottsbekämpande organ att slå ner på yttrandefriheten, mot oliktänkande och mot oppositionen. Världen känner

⁷ Verchovna Rada [”Ukrainas högsta råd”] är det officiella namnet på Ukrainas parlament.

⁸ Det är riktigt att Ukraina på våren 2019 antog en språklag som gav ukrainska språket en privilegierad ställning (ska användas i officiella sammanhang), men det innebar inte att ryska och andra minoritetsspråk förbjöds. Däremot har Moskva visat att man vill utrota ukrainska språket genom att i de i ockuperade områden har ersatt ukrainska vägs skyltar m m med ryska, samt ersatt ukrainskspråkiga läroböcker i skolorna med ryskspråkiga. Se även [Om ukrainsk identitet, språkfrågan och Donbas: "Invånare i Cherson hälsar ukrainska soldater på ryska"](#) av Federico Fuentes.

till den beklagliga praktiken att införa ensidiga illegitima sanktioner mot andra länder, utländska individer och juridiska personer. Ukraina har överträffat sina västerländska herrar genom att uppfinna sanktioner mot sina egna medborgare, företag, tv-kanaler, andra medier och till och med parlamentsledamöter.

Kiev fortsätter att förbereda förstörelsen av Moskvapatriarkatets ukrainsk-ortodoxa kyrka. Detta är ingen känslomässig bedömning utan bevis för det finns i konkreta beslut och dokument. De ukrainska myndigheterna har på ett cyniskt sätt gjort schismens tragedi till ett instrument för statspolitiken. De nuvarande myndigheterna reagerar inte på det ukrainska folkets vädjan om att avskaffa de lagar som kränker de troendes rättigheter. Dessutom har nya lagförslag som är riktade mot prästerskapet och miljontals församlingsmedlemmar i den ukrainsk-ortodoxa kyrkan i Moskvapatriarkatet registrerats i Verchovna Rada.

Några ord om Krim. Människorna på halvön valde fritt att vara med Ryssland. Myndigheterna i Kiev kan inte ifrågasätta folkets klart uttalade val, och därför har de valt att agera aggressivt, aktivera extremistceller, inklusive radikala islamistiska organisationer, skicka subversiva personer för att iscensätta terroristattacker mot viktiga infrastrukturanläggningar och kidnappa ryska medborgare. Vi har faktiska bevis för att sådana aggressiva åtgärder vidtas med stöd av västliga säkerhetstjänster.

I mars 2021 antogs en ny militär strategi i Ukraina. Dokumentet är nästan helt och hållet inriktat på konfrontation med Ryssland och har som mål att blanda in främmande stater i en konflikt med vårt land. Strategin föreskriver att man ska organisera vad som kan beskrivas som en terroristisk underjordisk rörelse på Rysslands Krim och i Donbas. Den anger också konturerna av ett potentiellt krig, som enligt strategerna i Kiev ska sluta ”med hjälp av det internationella samfundet på gynnsamma villkor för Ukraina”, liksom – lyssna noga, tack – ”med utländskt militärt stöd i den geopolitiska konfrontationen med Ryska federationen”. I själva verket är detta inget annat än förberedelser för fientligheter mot vårt land, Ryssland.

Som vi vet har det redan i dag sagts att Ukraina har för avsikt att skapa sina egna kärnvapen, och det är inte bara skryt. Ukraina har den kärnteknik som skapades under sovjettiden och bärare för sådana vapen, inklusive flygplan, samt de sovjetkonstruerade taktiska precisionsmissilerna Tochka-U med en räckvidd på över 100 kilometer. Men de kan göra mer; det är bara en tidsfråga. De har haft grunden för detta sedan sovjettiden.

Med andra ord kommer det att bli mycket lättare för Ukraina att skaffa taktiska kärnvapen än för vissa andra stater som jag inte tänker nämna här och som bedriver sådan forskning, särskilt om Kiev får utländskt tekniskt stöd. Vi kan inte heller utesluta detta.

Om Ukraina får tillgång till massförstörelsevapen kommer situationen i världen och Europa att förändras drastiskt, särskilt för oss, för Ryssland. Vi kan inte annat än reagera på denna verkliga fara, desto mer eftersom, låt mig upprepa det, Ukrainas västliga beskyddare kan hjälpa landet att skaffa dessa vapen för att skapa ännu ett hot mot vårt land. Vi ser hur ihärdigt Kiev-regimen pumpas upp med vapen. Sedan 2014 har enbart Förenta staterna spenderat miljarder dollar för detta ändamål, inklusive leveranser av vapen och utrustning och utbildning av specialister. Under de senaste månaderna har det demonstrativt skett ett konstant flöde av västerländska vapen till Ukraina, med hela världen som åskådare. Utländska rådgivare övervakar verksamheten i Ukrainas väpnade styrkor och specialstyrkor, och vi är väl medvetna om detta.

Under de senaste åren har militära kontingenter från Natoländerna varit nästan ständigt närvarande på ukrainskt territorium under förevändning av övningar. Det ukrainska truppkontrollsystemet har redan integrerats i Nato. Detta innebär att Natos högkvarter kan ge direkta order till de ukrainska väpnade styrkorna, även till deras separata enheter och grupperingar.

Förenta staterna och Nato har inlett en oförsiktig utveckling av Ukrainas territorium som en

plats för potentiella militära operationer. Deras regelbundna gemensamma övningar är uppenbart antiryska. Bara förra året deltog över 23 000 soldater och mer än tusen enheter av hårdvara.

En lag har redan antagits som gör det möjligt för utländska trupper att komma till Ukraina 2022 för att delta i multinationella övningar. Det är förståeligt att det i första hand rör sig om Natotrupper. I år planeras minst tio av dessa gemensamma övningar.

Det är uppenbart att dessa åtaganden är avsedda att dölja en snabb uppbyggnad av Natos militära grupp på ukrainskt territorium. Detta gäller i synnerhet eftersom nätverket av flygfält som uppgraderats med amerikansk hjälp i Borispol, Ivano-Frankovsk, Chuguyev och Odessa, för att nämna några, är kapabelt att överföra arméenheter på mycket kort tid. Ukrainas luftrum är öppet för flygningar av amerikanska strategiska flygplan och spaningsflygplan samt drönare som övervakar ryskt territorium.

Jag vill tillägga att det amerikanska maritima operationscentret i Otjakov gör det möjligt att stödja Nato-krigsfartygs verksamhet, inklusive användning av precisionsvapen, mot den ryska Svartahavsflottan och vår infrastruktur på hela Svartahavskusten.

En gång i tiden hade USA för avsikt att bygga liknande anläggningar även på Krim, men krimborna och invånarna i Sevastopol förstörde dessa planer. Vi kommer alltid att minnas detta.

Jag vill upprepa att ett sådant centrum redan har inrättats i Otjakov i dag. På 1700-talet kämpade Alexander Suvorovs soldater för denna stad. Tack vare deras mod blev den en del av Ryssland. På 1700-talet fick också de områden vid Svarta havets strandlinje som införlivades i Ryssland till följd av krig med det osmanska riket namnet Novorossija (Nya Ryssland). Nu försöker man döma dessa historiska landmärken till glömska, tillsammans med namnen på statliga och militära personer från det ryska imperiet, utan vars insatser det moderna Ukraina inte skulle ha många stora städer eller ens tillgång till Svarta havet.

Ett monument till Alexander Suvorovs ära revs nyligen i Poltava. Vad finns det att säga? Förnekar ni ert eget förflutna? Det så kallade koloniala arvet från det ryska imperiet? I det här fallet bör ni vara konsekventa.

I artikel 17 i Ukrainas författning anges att det är olagligt att placera utländska militärbaser på Ukrainas territorium. Det visar sig dock att detta bara är en konventionalism som lätt kan kringgås.

Ukraina är hemvist för Natos utbildningsuppdrag som i själva verket är utländska militärbaser. De kallade bara en bas för ett uppdrag och var färdiga med det.

Kiev har länge förklarat att det är en strategisk linje att gå med i Nato. Varje land har rätt att välja sitt eget säkerhetssystem och ingå militära allianser. Det skulle inte vara något problem med detta om det inte vore för ett ”men”. I internationella dokument fastställs uttryckligen principen om lika och odelbar säkerhet, vilket inbegriper skyldigheter att inte stärka sin egen säkerhet på bekostnad av andra staters säkerhet. Detta anges i OSSE:s stadga för europeisk säkerhet från 1999, som antogs i Istanbul, och i OSSE:s Astana-deklaration från 2010.

Med andra ord bör valet av vägar för att garantera säkerheten inte utgöra ett hot mot andra stater, medan Ukrainas anslutning till Nato är ett direkt hot mot Rysslands säkerhet.

Låt mig påminna er om att Förenta staterna vid Natotoppmötet i Bukarest i april 2008 drev igenom ett beslut om att Ukraina och, för övrigt, Georgien skulle bli Nato-medlemmar. Många av USA:s europeiska allierade var redan då väl medvetna om de risker som var förknippade med detta perspektiv, men tvingades att finna sig i sina ledande kollegors vilja. Amerikanerna använde dem helt enkelt för att genomföra en klart antirysk politik.

Ett antal Nato-medlemmar är fortfarande mycket skeptiska till att Ukraina går med i Nato. Vi får signaler från vissa europeiska huvudstäder som säger att vi inte ska oroa oss eftersom det inte kommer att ske bokstavligen över en natt. Våra amerikanska partners säger faktiskt samma sak. ”Okej, då”, svarar vi, ”om det inte sker i morgon, så sker det i övermorgon. Vad förändrar det i det historisk perspektivet? Ingenting alls”.

Dessutom är vi medvetna om den amerikanska ledningens ståndpunkt och ord om att aktiva fientligheter i östra Ukraina inte utesluter möjligheten att landet går med i Nato om det uppfyller Natokriterierna och övervinner korruptionen.

Samtidigt försöker de gång på gång övertyga oss om att Nato är en fredsälskande och rent defensiv allians som inte utgör något hot mot Ryssland. Återigen vill de att vi ska tro på deras ord. Men vi är väl medvetna om det verkliga värdet av dessa ord. År 1990, när Tysklands enande diskuterades, lovade Förenta staterna det sovjetiska ledarskapet att Natos jurisdiktion eller militära närvaro inte skulle expandera en tum österut och att Tysklands enande inte kommer att leda till att Natos militära organisation sprids österut. Detta är ett citat.

De gav många muntliga försäkringar, som alla visade sig vara tomma fraser. Senare började de försäkra oss om att de central- och östeuropeiska ländernas anslutning till Nato endast skulle förbättra förbindelserna med Moskva, befria dessa länder från den rädsla som är förankrad i deras bittra historiska arv och till och med skapa ett bälte av länder som är vänligt inställda till Ryssland.

Men det var precis tvärtom. Regeringarna i vissa östeuropeiska länder, som spekulerade i rysskräck, förde med sig sina komplex och stereotyper om det ryska hotet till alliansen och insisterade på att bygga upp den kollektiva försvarspotentialen och i första hand använda den mot Ryssland. Ännu värre är att detta hände på 1990-talet och i början av 2000-talet när förbindelserna mellan Ryssland och västvärlden tack vare vår öppenhet och goda vilja hade nått en hög nivå.

Ryssland har uppfyllt alla sina skyldigheter, inklusive utträdet ur Tyskland och Central- och Östeuropa, och har på ett enormt sätt bidragit till att övervinna arvet från det kalla kriget. Vi har konsekvent föreslagit olika samarbetsalternativ, bland annat inom ramen för Nato-Ryska rådet och OSSE.

Dessutom ska jag säga något som jag aldrig har sagt offentligt, jag ska säga det nu för första gången. När USA:s då avgående president Bill Clinton besökte Moskva år 2000 frågade jag honom hur USA skulle känna inför att Ryssland skulle gå med i Nato.

Jag ska inte avslöja alla detaljer i det samtalet, men reaktionen på min fråga var, låt oss säga, ganska återhållsam, och amerikanernas verkliga inställning till denna möjlighet kan faktiskt ses i deras efterföljande åtgärder gentemot vårt land. Jag syftar på det öppna stödet till terrorister i Nordkaukasien, åsidosättandet av våra säkerhetskrav och farhågor, Natos fortsatta expansion, utträdet ur ABM-fördraget och så vidare. Det väcker frågan: varför? Vad handlar allt detta om, vad är syftet? Okej, ni vill inte se oss som vänner eller allierade, men varför göra oss till fiender?

Det kan bara finnas ett svar – detta handlar inte om vår politiska regim eller något liknande. De vill helt enkelt inte ha ett stort och oberoende land som Ryssland i närheten. Det är svaret på alla frågor. Det är källan till USA:s traditionella politik gentemot Ryssland. Därav inställningen till alla våra säkerhetsförslag.

I dag räcker det med en titt på kartan för att se i vilken utsträckning västländerna har hållit sitt löfte om att avstå från Natos expansion österut. De fuskade helt enkelt. Vi har sett fem vågor av Natos expansion, den ena efter den andra – Polen, Tjeckien och Ungern upptogs 1999, Bulgarien, Estland, Lettland, Litauen, Rumänien, Slovakien och Slovenien 2004, Albanien och Kroatien 2009, Montenegro 2017 och Nordmakedonien 2020.

Som ett resultat av detta har alliansen och dess militära infrastruktur nått Rysslands gränser. Detta är en av de viktigaste orsakerna till den europeiska säkerhetskrisen; den har haft en ytterst negativ inverkan på hela systemet för internationella förbindelser och lett till att det ömsesidiga förtroendet har gått förlorat.

Situationen fortsätter att försämrans, även på det strategiska området. Sålunda upprättas positioneringsområden för avfyrningsmissiler i Rumänien och Polen som en del av USA:s projekt att skapa ett globalt missilförsvarssystem. Det är allmänt känt att de uppskjutningsanordningar som placeras där kan användas för Tomahawk-kryssningsmissiler – offensiva anfallssystem.

Dessutom utvecklar USA sin universalmissil Standard Missile-6, som kan användas för luft- och missilförsvar samt för att slå till mot mark- och ytmål. Med andra ord utvecklar och utökar USA:s påstådda defensiva missilförsvarssystem sin nya offensiva kapacitet.

Den information vi har ger oss goda skäl att tro att Ukrainas anslutning till Nato och den efterföljande utplaceringen av Nato-anläggningar redan har beslutats och att det bara är en tidsfråga.⁹ Vi förstår tydligt att med detta scenario kommer nivån på de militära hoten mot Ryssland att öka dramatiskt, flera gånger om. Och jag vill här betona att risken för en plötslig attack mot vårt land kommer att mångdubblas.

Låt mig förklara att amerikanska strategiska planeringsdokument bekräftar möjligheten av ett så kallat förebyggande attacker mot fiendens missilsystem. Vi känner också till USA:s och Natos huvudmotståndare. Det är Ryssland. Natos dokument förklarar officiellt att vårt land är det största hotet mot den euroatlantiska säkerheten. Och Ukraina kommer att fungera som ett avancerat brohuvud för en sådan attack. Om våra förfäder hörde talas om detta skulle de förmodligen helt enkelt inte tro på detta. Vi vill inte heller tro det i dag, men det är vad det är. Jag skulle vilja att människor i Ryssland och Ukraina förstår detta.

Många ukrainska flygfält ligger inte långt från våra gränser. Natos taktiska flygvapen som är utplacerat där, inklusive precisionsvapenbärare, kommer att kunna slå till mot vårt territorium ända till Volgograd-Kazan-Samara-Astrachan-linjen. Utplaceringen av spaningsradar på ukrainskt territorium kommer att göra det möjligt för Nato att noggrant kontrollera Rysslands luftrum bort till Ural.

Slutligen har Pentagon, efter att USA förstörde INF-avtalet¹⁰, öppet utvecklat många land-baserade attackvapen, inklusive ballistiska missiler som kan träffa mål på ett avstånd på upp till 5 500 km. Om sådana system sätts in i Ukraina kommer de att kunna träffa mål i hela Rysslands europeiska del. Flygtiden för Tomahawk-kryssningsmissiler till Moskva kommer att vara mindre än 35 minuter, ballistiska missiler från Charkov kommer att ta sju till åtta minuter och hypersoniska attackvapen fyra till fem minuter. Det är som en kniv i strupen. Jag tvivlar inte på att de hoppas kunna genomföra dessa planer, precis som de har gjort många gånger tidigare, genom att utvidga Nato österut, flytta sin militära infrastruktur till ryska gränser och helt ignorera vår oro, våra protester och våra varningar. Ursäkta mig, men de brydde sig helt enkelt inte alls om sådana saker och gjorde vad de ansåg nödvändigt.

Naturligtvis kommer de att bete sig på samma sätt i framtiden, enligt ett välkänt ordspråk: ”Hundarna skäller, men karavanen fortsätter”. Låt mig säga det med en gång – vi accepterar inte detta beteende och kommer aldrig att acceptera det. Med detta sagt har Ryssland alltid förespråkat att de mest komplicerade problemen ska lösas med politiska och diplomatiska medel, vid förhandlingsbordet.

⁹ Detta är helt klart en bluff från Putins sida. Några bevis för detta har man aldrig kunnat påvisa.

¹⁰ INF-avtalet, som slöts i december 1987 och verkställdes 1991, innebar att USA och Sovjet kom överens om avskaffa medel- och kortdistansrobotar. I oktober 2018 meddelade president Trump att USA skulle dra sig ur avtalet, vilket skedde formellt 1 februari 2019 och Ryssland följde efter.

Vi är väl medvetna om vårt enorma ansvar när det gäller regional och global stabilitet. Redan 2008 lade Ryssland fram ett initiativ för att ingå ett europeiskt säkerhetsfördrag enligt vilket inte en enda euro-atlantisk stat eller internationell organisation skulle kunna stärka sin säkerhet på bekostnad av andras säkerhet. Vårt förslag förkastades dock direkt under förevändning att Ryssland inte borde tillåtas sätta gränser för Natos verksamhet.

Dessutom klargjordes det uttryckligen för oss att endast Nato-medlemmar kan ha rättsligt bindande säkerhetsgarantier.

I december förra året överlämnade vi till våra västliga partner ett utkast till fördrag mellan Ryska federationen och Förenta staterna om säkerhetsgarantier samt ett utkast till avtal om åtgärder för att garantera säkerheten i Ryska federationen och Natos medlemsstater.

Förenta staterna och Nato svarade med allmänna uttalanden. Det fanns också rationella kärnor i dem, men de gällde frågor av sekundär betydelse och det hela såg ut som ett försök att dra ut på frågan och leda diskussionen på avvägar.

Vi svarade därefter på detta och påpekade att vi var redo att följa förhandlingarnas väg, förutsatt att alla frågor betraktades som ett paket som inkluderade Rysslands centrala förslag som innehöll tre huvudpunkter. För det första att förhindra ytterligare Nato-expansion. För det andra att alliansen avstod från att placera ut attackvapensystem vid Rysslands gränser. Och slutligen, att blockets militära kapacitet och infrastruktur i Europa rullades tillbaka till den nivå de hade 1997, när grunden för Nato-Ryssland undertecknades.

Våra principiella förslag har ignorerats. För att upprepa detta har våra västliga partner återigen framfört de alltför välbekanta formuleringarna att varje stat har rätt att fritt välja sätt att garantera sin säkerhet eller att ansluta sig till någon militär union eller allians. Det vill säga, ingenting har förändrats i deras hållning, och vi fortsätter att höra samma gamla hänvisningar till Natos beryktade ”öppna dörren-politik”. Dessutom försöker de återigen utpressa oss och hotar oss med sanktioner, som de för övrigt kommer att införa oavsett vad som händer, eftersom Ryssland fortsätter att stärka sin suveränitet och sina väpnade styrkor. Helt säkert kommer de aldrig att tänka två gånger innan de hittar på eller bara fabricerar en förevändning för ännu en sanktionsattack, oavsett utvecklingen i Ukraina. Deras enda mål är att hålla tillbaka Rysslands utveckling. Och de kommer att fortsätta att göra det, precis som tidigare, även utan någon formell förevändning, bara för att vi existerar och aldrig kommer att äventyra vår suveränitet, våra nationella intressen eller värderingar.

Jag vill vara tydlig och rak: under rådande omständigheter, när våra förslag om en jämlik dialog om grundläggande frågor faktiskt har förblivit obesvarade av USA och Nato, när hoten mot vårt land har ökat avsevärt, har Ryssland all rätt att reagera för att garantera sin säkerhet. Det är precis vad vi kommer att göra.

När det gäller läget i Donbas ser vi att de styrande eliterna i Kiev aldrig slutar att offentligt klargöra sin ovilja att följa Minskpaketet med åtgärder för att lösa konflikten och att de inte är intresserade av en fredlig lösning. Tvärtom försöker de iscensätta ett blixtkrig i Donbas, vilket var fallet 2014 och 2015. Vi vet alla hur dessa hänsynslösa planer slutade.

Det går inte en enda dag utan att samhällen i Donbass utsätts för granatattacker. Den nyligen bildade stora militära styrkan använder sig av attackdrönare, tung utrustning, missiler, artilleri och flera raketkastare. Dödandet av civila, blockaden och misshandeln av människor, inklusive barn, kvinnor och äldre, fortsätter i oförminskad omfattning. Som vi säger finns det inget slut i sikte på detta.

Under tiden föredrar den så kallade civiliserade världen, som våra västerländska kolleger förklarade sig vara de enda företrädarna för, att inte se detta, som om denna skräck och detta folk mord, som nästan 4 miljoner människor står inför, inte existerar. Men de existerar, och bara för att dessa människor inte höll med om den väststödda kuppen i Ukraina 2014 och

motsatte sig övergången till den neandertaliska och aggressiva nationalism och nynazism som i Ukraina har upphöjts till nationell politik. De kämpar för sin elementära rätt att leva på sin egen mark, att tala sitt eget språk och att bevara sin kultur och sina traditioner.

Hur länge kan denna tragedi fortsätta? Hur mycket längre kan man stå ut med detta? Ryssland har gjort allt för att bevara Ukrainas territoriella integritet. Under alla dessa år har Ryssland ihärdigt och tålmodigt drivit på för att genomföra FN:s säkerhetsråds resolution 2202 av den 17 februari 2015, som konsoliderade Minskpaketet med åtgärder av den 12 februari 2015 för att lösa situationen i Donbas.

Allt var förgäves. Presidenter och Rada-delegater kommer och går, men innerst inne är den aggressiva och nationalistiska regim som tog makten i Kiev oförändrad. Den är helt och hållet en produkt av kuppen 2014, och de som då gav sig in på en väg av våld, blodsutgjutelse och laglöshet erkände inte då och erkänner inte nu någon annan lösning på Donbasfrågan än en militär lösning.

I detta avseende anser jag att det är nödvändigt att fatta ett beslut som borde ha fattats för länge sedan och omedelbart erkänna Donetsk Folkrepubliken och Lugansk Folkrepubliken självständighet och suveränitet.

Jag ber Ryska federationens federala församling att stödja detta beslut och sedan ratificera fördraget om vänskap och ömsesidig hjälp till båda republikerna. Dessa två dokument kommer att utarbetas och undertecknas inom kort.

Vi vill att de som tog och fortsätter att ha makten i Kiev omedelbart ska upphöra med fientligheterna. Annars faller ansvaret för eventuell fortsatt blodspillan helt och hållet på samvetet hos Ukrainas styrande regim.

När jag meddelar de beslut som fattats i dag är jag övertygad om att Rysslands medborgare och landets patriotiska krafter stöder mig.

Tack.

Översättning (från engelska): P-O Eklund

Original: <http://en.kremlin.ru/events/president/news/67828> där det även ingår en video där Putin håller talet.